

Катарина Масети - „Семейна гробница“

Голям късмет извадих, само дето не се пребих по стълбите, докато замечтано излизах от апартамента на Десире през онази първа нощ. Подхлъзнах се, изтърсих се няколко стъпала надолу, ударих си лактите в асансьора – мамка му! – и накрая се озовах опрян на едно коляно на площадката на стълбището, като единият ми крак се бе извил под много странен ъгъл. Имах чувството, че го чувам да изпуква.

На етаж под апартамента на Десире се отвори врата, от която надникна възрастен мъж и подозрително огледа стълбището. А аз си стоях там на едно коляно и толкова много ме болеше, че трябваше да прехапя устни, за да не изкрещя. Все пак, за да го успокоя и да му покажа, че не съм опасен, му кимнах вежливо. Смотанякът Бени. Мъжът затръшна вратата с трясък и го чух как заключва и пуска веригата. Вероятно си е помислил, че съм от някоя религиозна секта, някой хулиган от Свидетелите на Йехова, които висят на стълбището и се молят, преди да тръгнат да си търсят нови последователи.

А опитвали ли сте се да карате кола, докато единият ви крак е изпънат, а с другия трябва да боравите едновременно със съединителя, газта и спирачката? Колата подскачаше по пътя към къщи като някой заек.

Голям късмет, както вече казах. Защото толкова много ме болеше кракът, че трудно успях да мисля за нещо друго през целия следващ ден. Ако бях опитал, мозъкът ми сигурно щеше да даде накъсо. Отново Десире. Целият този гъдел под лъжичката. Анита. За щастие, тя спеше, когато се прибрах вкъщи и когато излязох, за да отида в обора на другата сутрин. Избягвах дори да я погледна, докато плетеше на канапето в кухнята, а аз пиех разтворено в топла вода от крана кафе на прах. Бързах да изляза навън, за да не срещна погледа ѝ.

След това доих кравите с изпънат крак, коляното ми беше толкова подуто, че приличаше на топка за хандбал, освен това пареше и пулсираше. Куцах напред-назад, докато търсех столчето за доене, едно пружиниращо столче, което се връзва за талията и което от толкова време не бях ползвал, че бях забравил как се пази равновесие на него. Така че залитнах, паднах в улея за тор и си ударих разранените лакти. И докато лежах в лайната, кискайки се, извиках на висок глас, че така ми се пада на мен, негодника. Мислех си как ще се развесели Десире, като ѝ разкажа. Толкова бях щастлив, че се срамувах от себе си.

Вкъщи обстановката не предразполагаше към разговори и приказки. Чувствах се доста зле от това, че трябваше да избягвам Анита и да я лъжа. А тя пък бе приготвила най-хубавите картофи с копър, за които се сещам да съм ял. Каталогът на „Гюлдфюнд“ беше на масата и бях дяволски сигурен, че това не е случайно, но съумях да не го поглеждам. Имах чувството, че Анита ме гледа повече от обикновено, и съчиних някаква история как съм се спънал в плевнята, как съм си изкълчил крака, замрънках колко ме боли. Негодникът, който се беше опитал да прескочи ока на каруцата и сега искаше да му съчувстват. Но понеже медицинската сестра в нея винаги взема надмощие, тя превърза умело коляното ми, пристегна го, а след това каза, че било леко навехнато.

Повдигаше ми се от притеснение, затова измърморих, че Бергрин от съседното село има нужда от помощ за попълването на някакъв формуляр от ЕС, закуцах към колата и отпраших в посока към града. Чак след малко се сетих, че Бергрин живее в обратната посока, така че ако Анита беше погледнала през прозореца, щеше да се наложи да отговарям на въпроси.

Но изобщо не ми пукаше, все някак щях да се измъкна. Аз бях мъж с Мисия. Небеса, бях супергерой, който щеше със своите магически сили да сътворява малки Скаридки.

Липсваха ми само костюм и мантия. И някакъв знак на гърдите... Може би един голям сперматозоид?

Почудих се за малко дали всъщност не съм използван. Това не беше ли един вид сексуален тормоз – да си хванеш бившия любовник, когато ти щукне, че искаш деца? Не трябваше ли да си вирна носа и да й кажа, че е по-добре да се обърне към някоя спермална банка?

Оф, знаех, че това не беше нещо, което можех да откажа, дори да трябваше да подскачам до града на куция си крак. Пък и децата не бяха просто някаква нова играчка за Десире. Единственото нещо, което ме спираше да запея „Осанна!“ на висок глас в колата, беше досадната мисъл, че тя иска да хапне само онези малки скаридки с опашки, а не мен самия. Тъй или инак, бях захвърлил всички съмнения в един кладенец и го бях заключил с катинар. Може би никога нямаше да се наложи да давам обяснения на Анита? По дяволите, може да съм бил в близост до някой зелен криптонит и сперматозоидите ми да са станали неизползваеми. Или поне до „Раундъп“ или някой друг хербицид от селското стопанство. И какво щеше Десире да прави с мен тогава?

Тя плака, когато отново се любихме, и каза, че не иска да ме вижда повече, защото пак съм щял да започна да й липсвам. Аз да й липсвам? Пак? При това положение казах просто „Аха“, изчезнах от апартамента й и се завлякох до къщи с пулсираща болка в главата. Ала въпреки това отново отидох при нея на следващата вечер. Бяхме си казали: три опита. И макар тя да не искаше да ме вижда, мислех да я попитам какво е имала предвид с това „пак“.

Ала на третата вечер тя не си беше вкъщи. Или във всеки случай не отвори вратата.

Десире

Събудих се с мириса на Бени по възглавницата. Мирис на сапун, примесен с уханието на сено, кафе, една идея моторно масло и малко кравешки лайна. Както обичат да се изразяват по парфюмериите.

Толкова беше чудесен този ден. Сякаш бях направила крачка вън от собствения си живот и бях застанала на известно разстояние, встрани от обичайното ми и предсказуемо битие.

Защото беше точно така. Трябваше да заема нова изходна позиция, докато това нечувано нещо не стане факт. Ако съм забременяла, ще поставим всичко под въпрос, ще преначертаем картата. А ако това не се случи, всичко ще си остане просто бизнес, as usual, и няма да настъпи никаква особена промяна.

Не се бях чувствала така, откакто бях малка и леля Ана-Лиза ме заплашваше, че децата, които говорят мръсни думи, ще бъдат изпратени в сиропиталище. Тъкмо се бях сприятелила с едно момиче, на име Агнета, от съседната къща. Тя казваше понякога „по дяволите“ или „мамка му“ и си бършеше големите сополи в ръкавите. Възхищавах й се и исках да бъда като нея. Ала ако татко разбере, че използвам ругатни, щеше да ме качи на колата и да ме закара в някоя голяма къща с много деца и гадни лели. Тогава направих също такава крачка, бягайки от собствения си живот, и зачаках. В продължение на няколко дни не си играех с новата си кукла, за да не ми липсва след това. Не говорех, за да не изпсувам, без да искам. Разтребвах масата и дълго си миех зъбите, за да се накажа. Леля Ана-Лиза каза на мама: „Това момиче е голяма глезла, но за щастие, то просто е имало нужда от някой, който да се заеме с него, без се лигави“. Имаше предвид себе си. След това се прибра вкъщи и всичко си тръгна по старому, а аз се научих да казвам „по дяволите“ и „мамка му“ само когато бях на гости на Агнета. „Моят“ апартамент изведнъж вече няма да е само мой. В началото ще мога да държа бялото детско креватче в спалнята и да си сложа маса за повиване на бебета върху

ваната, ала по-късно ще се наложи да си преустроя работния кабинет и да го превърна в детска стая. Наскоро колежката ми Лилиан попита дали някой проявява интерес към двойното легло, на което спели с мъжа й, тъй като двамата смятали да се преместят всеки в отделна стая, щом най-голямото им дете се изнесе. Мога да му намеря място в спалнята ми, било само метър и петдесет дълго, а Бени може да...

Или да ползваме онова таванско помещение с наклонения покрив в Рьонгорден? Може да стане толкова хубаво, точно до спалнята на Бени с онези пердета, дето приличат на бални рокли. Но няма ли да е много студено и как ще се отоплява през зимата? И ще можем ли да си позволим да купим кола за мен?

Обаче в спалнята на Бени лежи друга жена. Дали снощи след срещата ни е отишъл направо в нейното легло? И само като си представя, че стоим двете с нея на една опашка в аптеката и си купуваме тестове за бременност, а след това поемаме всяка по своя път, притаили дъх с надеждата тестът да е положителен...

Тук вече всичките ми блуждаещи мисли и планове се спираха пред непреодолимо препятствие, което ме задържаше на hold. Standby. Стой така. Изчакай. Никакви планове, докато нямаш положителен тест в ръката. И абсолютно никакви, в случай че е отрицателен. Така си мислех.

Дори не ми хрумваше да се срамувам от жена му. И бездруго нищо нямаше да излезе от цялата работа. Само някакъв каприз на самотна жена, която се огъва под тежестта на огромен, ужасяващо шумно тиктакащ биологичен часовник и иска на всяка цена да го накара да замлъкне.

Цял ден неволно се наблюдавах отстрани. Обземаше ме чувство на нереалност: бях бременна жена, която пие портокалов сок, храни се разумно и избягва да носи тежки купчини с книги. Да, точно така се държах, защото не можех другояче. Вечерно време, когато си сипвах чаша вино към омлета, наблюдавах учудено как ръката ми излива виното в мивката. Сякаш бе водена от матката, а не от мозъка ми.

Бени... За Бени няхах право да мисля изобщо. Стисках очи и всеки път, щом мислите ми се насочеха към него, започвах да слизам стъпало по стъпало към моята си лична усамотена стая, намираща се дълбоко в съзнанието ми. Бях посещавала курс по самохипноза. Ала въпреки това той стоеше там до мен по цял ден като двойната сянка в картината на някой зле настроен телевизор. Даже си въобразявах, че жена му виси следобед в библиотеката и ме зяпа. Като че ли можеше да ме познае – двете никога не се бяхме срещали очи в очи.

Вечерта той отново дойде към осем часа. От половин час сърцето ми биеше бясно като след някой маратон. Той като че ли куцаше с единия крак, ала дори не можах да попитам защо. Само се ухилихме тъпо един на друг, отидохме направо в спалнята и се захем с налудничавия си проект. А след това аз се разплаках и казах:

– Не бива вече да идваш, няма да се справя, не искам да се привързвам към теб отново и да ми липсваш след това.

– Липсвал ли съм ти? – попита той с истинско учудване в гласа.

Анита

Веднага разбрах, че нещо се случва, когато той просто каза, че отива в града, и изхвърча навън, сякаш му бе пламнал задникът. И след като винаги споменавах къде отива, явно този път ставаше дума за нещо, за което не искаше да се разпростира, нещо, свързано с онази нахална Скарида, за която толкова много ми бе говорил. Сякаш с тези приказки си мислеше, че може да избяга от нея и да направи въздушна преграда между двама им.

Мълчах си, когато ми разправяше за това, как тя позеленявала, като го гледала да чисти под телетата, или за вкуса на шамфъстъчените ѝ хлебчета. Слушах го как се опитва да убеди себе си, че тя не му е подходила, аз лично нямаше какво толкова да кажа, все пак никога не я бях виждала. Вземах си плетката и след първото бодване вече оставях всичко да ми влиза през едното ухо и да излиза през другото. Две отгоре, две отдолу, сменям цвета, затягам конеца отзад и казвам: „Да, със сигурност е било неприятно. Какво ще кажеш за наденица за вечеря? И картофи с копър?“.

Сега съжалявам, че не съм слушала по-внимателно. Щеше да е хубаво да знам все пак с какво си имам работа. Защото след снощната вечер като че ли нищо нямаше да бъде както преди. Той каза, че кюфтетата ми с шамфъстък били на вкус толкова добри, колкото тези на леля Елен, а след това се загледахме в каталога на „Гюлдфюнд“. Халка от бяло злато, тънка, с малки равномерни завъртулки. Не трябва да е много здрава, защото, ако се закачи някъде по трактора и не се огъне, може да му отиде пръстът. А той трябваше да внимава с пръстите, които му бяха останали.

Прибра се в десет вечерта. Гледах предаването за антики по телевизията – боже, как може хората да събират такива стари боклуци. Дори не трябвало да се пребоядисват и почистват старите бюра, защото колкото по-разнебитени и мръсни били, толкова били по-красиви. Така разправяха. Той не продума, само седна пред компютъра и се зазяпа в онази нова програма за хранене на добитъка, която никога досега не бяхме ползвали. Не натисна и един клавиш.

Отидох при него и го попитах дали не иска няколко глътки кафе, но той само се усмихна и кимна, без да ме погледне, все едно не чуваше какво казвам. Тогава за пръв път сериозно се уплаших. Сякаш нещо ме преряза в гърдите и изведнъж ме заболя глава. Качих се горе и си легнах. Мислех си, че щом е така, ще ме боли глава. И преди се беше случвало. Ако не искаш да правиш едно-друго заради главоболие или цикъл, Бени просто те потупва по главата и заспива. Ала след това не се сеща сам да пробва отново, трябва сама да го накараш да прояви интерес. Сякаш му е все едно.

Така ли ще бъде занапред? Често чета във „Векоревюн“ какво да правим, за да събудим желанието у мъжа, и разни там кратки статии с напътствия как да се държим при дадено негово поведение. Как трябвало да го изненадам, като му се нахвърля по бельо, докато той гледа спортните новини, или нещо подобно, как да го ближа тук и там. Такива неща. Не съм ги изпробвала, изглеждат ми толкова тъпо. Но винаги съм си мислила, че ако той започне да губи интерес, ще почета малко и ще го ближа, ами да, ще го направя. Тя със сигурност го е правила, Скаридата. Пфу!

Макар че, що се отнася до хора с подобна работа като неговата, човек никога не може да знае. Понякога казва: „Мили боже, посред жътва? Знаеш, че няма как да стане!“ . Или пък ако се случи две или три крави да се отелят през една и съща нощ. Или ако е чистил разпръсквача на тор и има чувството, че всичко му мирише на лайна. Ех, наистина не знам.

Точно тази нощ нямаше нужда да имитирам главоболие или нещо подобно. Изминаха няколко часа, преди той да се качи горе и да си легне. Бях изгасила лампата и лежах неподвижно. Той легна с ръце под главата, ала не заспа. Усетих го по дишането. Накрая аз самата заспах. Всъщност бях ужасно изморена, защото след нощната смяна не бях много на себе си. На сутринта него го нямаше.

През целия ден, докато бях на работа, нещо ме човъркаше отвътре. Той нищо особено не бе казал или сторил, ала аз усещах, че всичко е на път да рухне. Така че след работа направих нещо, за което много пъти си бях мислила, ала все не ми се струваше толкова неотложно – отидох в библиотеката, за да я видя.

Каква глупост само! Дори не знаех как изглежда. Той нямаше нейна снимка – веднъж бях търсила в портфейла му. Видях една жена, чиито високи токчета отекваха в залата.

Изглеждаше доста хубава, с тъмна коса, бежови дрехи, малки златни обици и две дълбоки бръчки над носа, сякаш постоянно се сърдеше на някого. Той я бе наричал „бежовата“. Ала въпреки това не ми се вярваше това да е тя.

Точно в този момент една възрастна лелка каза:

– Виждала ли си ми каталога, Десире?

И в този момент видях едно бледо момиче, което седеше зад гишето за информация и се взираше в пространството. Не отговори на въпроса.

Усмиваше се на себе си. Нещо ме преряза в гърдите и си помислих: „Това е тя“.